

Rolnummers 336-341
Arrest nr. 17/93 van 4 maart 1993

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State bij arrest van 18 oktober 1991 in zake de n.v. Copel Europe tegen de Belgische Staat, en door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 28 november 1991 in zake het openbaar ministerie tegen J. Mahieu.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit waarnemend voorzitter M. Melchior en voorzitter F. Debaedts, en de rechters K. Blanckaert, H. Boel, L. François, Y. de Wasseige en J. Delruelle, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van waarnemend voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. Onderwerp

a. Bij arrest van 18 oktober 1991 heeft de Raad van State, afdeling administratie, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977, gewijzigd bij de wet van 22 maart 1989, de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ? »

Die zaak is ingeschreven onder nr. 336 van de rol van het Hof.

b. Bij arrest van 28 november 1991 heeft het Hof van Beroep te Antwerpen (7de kamer zitting houdende in correctionele zaken) de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Of artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, in uitvoering waarvan het koninklijk besluit van 20 december 1982 werd genomen, strijdig is met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheden van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten en/of een schending inhoudt van de artikelen 6, 6bis en 17 van de Grondwet; »

2. « Of het decreet betreffende de strijd tegen de nicotinevergiftiging, aangenomen door de Raad van de Franse Gemeenschap en bekrachtigd door de Executieve op 2 december 1982, strijdig is met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheden van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten en/of een schending inhoudt van de artikelen 6, 6bis en 17 van de Grondwet (...). »

Die zaak is ingeschreven onder nr. 341 van de rol van het Arbitragehof.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Zaak 336

De naamloze vennootschap « Société européenne pour le commerce, la publicité, l'industrie et l'électricité » (n.v. Copel Europe) heeft bij de Raad van State een beroep ingesteld tot vernietiging van het koninklijk besluit van 10 april 1990 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 december 1982 betreffende de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten. De verzoekende vennootschap heeft als activiteit de plaatsing, de verhuring en de exploitatie van installaties voor lichtreclame. Volgens haar is het aangevochten koninklijk besluit - dat nog strengere voorwaarden oplegt inzake de publiciteit door middel van lichtreclames voor de produkten op basis van tabak en voor de alcoholhoudende dranken - aangenomen met schending van artikel 59bis van de Grondwet en artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen doordat het « is genomen door de Nationale Staat », terwijl het gezondheidsbeleid en inzonderheid de gezondheidsopvoeding tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoren en de verzoekende partij van oordeel was dat een prejudiciële vraag diende te worden gesteld aan het Arbitragehof. Wat de Raad van State heeft gedaan op eensluidend advies van de adjunct-auditeur-generaal.

Zaak 341

J. Mahieu wordt voor het Hof van Beroep te Antwerpen, recht doende in correctionele zaken, vervolgd, enerzijds wegens vermeende overtredingen van specifieke artikelen van het koninklijk besluit van 20 december 1982 betreffende de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten, genomen ter uitvoering van artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, en anderzijds wegens de vermeende schending van bepaalde artikelen van het koninklijk besluit van 5 maart 1980 betreffende de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten, waaraan artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschapsraad van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging decreetwaarde heeft gegeven.

Na te hebben opgeworpen « (...) dat de hoger aangestipte wet en het decreet aanleiding kunnen geven tot een conflict omtrent de mogelijke schending door deze wet of dit decreet van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, (...) », heeft het Hof van Beroep te Antwerpen beslist aan het Arbitragehof de hierboven vermelde prejudiciële vragen te stellen.

De twee zaken zijn bij beschikking van 27 mei 1992 samengevoegd.

III. De rechtspleging voor het Hof

a. In de zaak ingeschreven onder rolnummer 336

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 25 oktober 1991 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde datum heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet is van de verwijzingsbeslissing kennisgegeven bij op 7 november 1991 ter post aangetekende brieven, die op 8, 12 en 13 november 1991 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 9 november 1991 bekendgemaakt.

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid, met ambtswoning te 1000 Brussel, Wetstraat 56, heeft bij op 2 december 1991 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

De « Société européenne pour le commerce, la publicité, l'industrie et l'électricité » (afgekort n.v. Copel Europe), waarvan de zetel gevestigd is te 1050 Brussel, Roger Vandendriesschelaan 33, later te 1150 Brussel, Sint-Hubertusstraat 26, heeft bij op 23 december 1991 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 14 januari 1992 ter post aangetekende brieven, die op 15 en 21 januari 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De Franse Gemeenschapsexecutieve, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, met ambtswoning te 1040 Brussel, Belliardstraat 7, heeft bij brief van 15 januari 1992 een memorie overgezonden.

Afschriften van die memorie zijn aan de andere partijen overgezonden bij op 11 februari 1992 ter post aangetekende brieven, die op 12 februari 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Er zijn geen memories van antwoord neergelegd.

De Franse Gemeenschapsexecutieve heeft bij op 10 april 1992 ter post aangetekende brief een « zittingsnota » overgezonden.

Bij beschikking van 6 maart 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, verlengd tot 25 oktober 1992.

b. In de zaak ingeschreven onder rolnummer 341

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 2 december 1991 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde datum heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet is van de verwijzingsbeslissing kennisgegeven bij op 27 december 1991 ter post aangetekende brieven, die op 30 december 1991 en 6 en 7 januari 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 13 december 1991 bekendgemaakt.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, met ambtswoning te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft bij op 10 februari 1992 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

J. Mahieu, wonende te 2650 Edegem, Prins Boudewijnlaan 232, heeft bij op 21 februari 1992 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 13 april 1992 ter post aangetekende brieven, die op 14 en 15 april 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Er zijn geen memories van antwoord neergelegd.

Bij beschikking van 25 mei 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, verlengd tot 2 december 1992.

c. *In de samengevoegde zaken ingeschreven onder de rolnummers 336 en 341*

Bij beschikking van 27 mei 1992 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Overeenkomstig artikel 100 van de organieke wet van 6 januari 1989 worden de samengevoegde zaken onderzocht door de zetel waarbij de eerste zaak aanhangig is gemaakt en zijn de verslaggevers degenen die, overeenkomstig artikel 68, zijn aangewezen voor de zaak welke het eerst bij het Hof aanhangig is gemaakt.

Overeenkomstig de beslissing van het Hof van 15 september 1992 is voorzitter J. Wathelet, oorspronkelijk rechter in de zetel, in die hoedanigheid vervangen door rechter Y. de Wasseige.

Bij beschikking van 15 september 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, verlengd tot 25 april 1993.

Bij beschikking van 1 oktober 1992 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 oktober 1992.

De zaak is *sine die* verdaagd, en van die beslissing is aan de partijen kennisgegeven bij op 12 oktober 1992 ter post aangetekende brieven, die op 13 en 14 oktober 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikking van 7 januari 1993 is voorzitter D. André, oorspronkelijk lid van de zetel en verslaggever, in beide hoedanigheden vervangen door rechter J. Delruelle.

Bij beschikking van 19 januari 1993 -rechter M. Melchior nam de functie van voorzitter waarwegens verhindering van voorzitter D. André - heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 11 februari 1993.

Van die beschikking is aan de partijen kennisgegeven, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 19 januari 1993 ter post aangetekende brieven, die op 20, 21 en 22 januari 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 11 februari 1993 :

- zijn verschenen :

. Mr. G. Veldekens, advocaat bij de balie te Brussel, voor de n.v. Copel Europe;

. Mr. M. Verdussen *loco* Mr. P. Lambert, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Belgische Staat en voor de Ministerraad;

. Mr. Ph. Coenraets, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve;

. Me L. Van Hout *loco* Mr. X. Leurquin, advocaat bij de balie te Brussel, voor J. Mahieu;

- hebben de rechters J. Delruelle en H. Boel verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

In zaak nr. 336

1.A.1. In zijn op 3 december 1991 ingediende memorie herinnert de Belgische Staat, eerste tussenkomende partij en tegenpartij voor de Raad van State, aan de wet- en verordeningsteksten die in deze aangelegenheid van toepassing zijn, zowel wat de Staat als wat de Gemeenschappen betreft. Hij zet ook uiteen dat al twee dergelijke prejudiciële vragen bij het Arbitragehof aanhangig zijn gemaakt (rolnummers 253, 261 tot 264). In zoverre die zaken, sedert het neerleggen van de onderzochte memorie, door het Hof in arrest nr. 6/92 van 5 februari 1992 in de zin van de door de Belgische Staat voorgestelde interpretatie zijn beslecht, lijkt het niet nuttig de in de memorie uiteengezette argumenten hier te herhalen. Hier volstaat de conclusie : de reglementering inzake tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten is een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de Staat is blijven behoren.

1.A.2. In haar op 24 december 1991 ingediende memorie is de n.v. Copel Europe, verzoekende partij voor de Raad van State en tweede tussenkomende partij voor het Hof, van mening dat de reglementering van de reclame voor tabak, die is genomen om de ziekten te voorkomen die door het gebruik van tabak worden bevorderd, tot de gezondheidsopvoeding behoort, een aangelegenheid die door de Grondwetgever aan de Gemeenschappen is voorbehouden en geen deel uitmaakt van de nationale maatregelen inzake profylaxis.

Zelfs als men ervan uitgaat dat de gezondheidsopvoeding en de nationale maatregelen inzake profylaxis begrippen zijn die dicht bij elkaar liggen, aangezien zowel de ene als de andere tot doel hebben ziekten te voorkomen en de volksgezondheid te vrijwaren, dient men, om een positief bevoegdheidsconflict te vermijden of de gezondheidsopvoeding niet uit te hollen, ervan uit te gaan dat de Grondwetgever de bevoegdheid betreffende de gezondheidsopvoeding in het algemeen aan de Gemeenschappen heeft voorbehouden, met uitzondering van de nationale maatregelen inzake profylaxis, die, zoals elke uitzondering, restrictief moeten worden opgevat en moeten worden beperkt tot de maatregelen die rechtstreeks noodzakelijk zijn om de ontwikkeling van ziekten op het nationale grondgebied tegen te gaan. Volgens de onderzochte memorie kan niet worden betwist dat de reclame voor tabak geen deel uitmaakt van de maatregelen die rechtstreeks noodzakelijk zijn om de ontwikkeling van ziekten op het nationale grondgebied tegen te gaan, zodat de reglementering van de reclame voor tabak, voor produkten op basis van tabak en voor soortgelijke produkten tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort.

Wanneer men zich overigens baseert op de definitie die in de wet van 24 januari 1977 aan het begrip « voedingsmiddel » is gegeven - ieder produkt of zelfstandigheid bestemd voor de menselijke voeding, daarin begrepen genotmiddelen, zout, toekruiden, (artikel 1, 1°, van de wet van 24 januari 1977) -, dan is, volgens de memorie, tabak geen voedingsmiddel en kan de vennootschap Copel Europe zich in die omstandigheden niet aansluiten bij de analyse van de Belgische Staat, volgens welke tabak deel uitmaakt van de voedingsmiddelen, daarbij verwijzend naar de bestaande wetgeving.

Tot besluit wil de tweede tussenkomende partij voor recht doen zeggen dat artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, gewijzigd bij de wet van 22 maart 1989, de regels schendt die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

In zaak 341

2.A.1. De Ministerraad heeft op 11 februari 1992 een memorie neergelegd. Om dezelfde redenen als die welke onder 1.A.1 zijn vermeld, volstaat het eraan te herinneren dat de Ministerraad in die zaak wil dat het Hof voor recht zegt :

- artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

- artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

2.A.2. In haar op 24 februari 1992 ingediende memorie veroorlooft zich de voor het Hof van Beroep vervolgte partij te suggereren dat het Hof, in het belang van de rechtszekerheid en wegens de opgeworpen pertinente rechtsoverwegingen die de betrokken partij tot de hare maakt, zou verwijzen naar zijn arrest van 5 februari 1992 (rolnummers 253 en 261 tot 264).

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de tussenkomst van de Franse Gemeenschap

1.B.1. De Franse Gemeenschapsexecutieve, die op 8 november 1991 in kennis is gesteld van de prejudiciële vraag in de zaak 336, heeft bij gewone zending op 17 januari 1992 een memorie ingediend. Ongeacht het vormgebrek is de termijn van 45 dagen die is voorgeschreven bij artikel 85 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 niet in acht genomen en dient de memorie, naar luid van artikel 86 van dezelfde wet, buiten de debatten te worden gehouden. Bijgevolg dient ook de « zittingsnota » die op 14 april 1992 door dezelfde Executieve is neergelegd, buiten de debatten te worden gehouden.

Ten gronde

2.B.1. Naar luid van artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de persoonsgebonden aangelegenheden.

Volgens artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen omvatten de in artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet bedoelde persoonsgebonden aangelegenheden onder meer, wat het gezondheidsbeleid betreft, « de gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van nationale maatregelen inzake profylaxies ».

De bevoegdheid om de reclame voor tabak te regelen is in die opsomming niet uitdrukkelijk aan de Gemeenschappen toegewezen.

Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet dat, ook al omvat de gemeenschapsbevoegdheid onder meer de gezondheidsopvoeding en -voorlichting, de vrijwaring van de volksgezondheid, met name door het voorkomen van kanker, en de verbetering van de gezondheidstoestand van de bevolking, het zij in het kader van de gezondheidsopvoeding of door andere passende middelen (*Gedr. St.*, Senaat, 1979-1980, nr. 434-2, pp. 124-125; Kamer, 1979-1980, nr. 627-10, p. 52), de bijzondere wetgever onder meer de « levensmiddelenwetgeving » heeft

uitgesloten van de bevoegdheid van de Gemeenschappen. Deze benaming verwijst naar het onderwerp van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruiker op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten. Aangezien ten tijde van de totstandkoming van de bijzondere wet de reglementering van de reclame voor tabak en aanverwante produkten deel uitmaakte van wat men de «levensmiddelenwetgeving» noemde, moet worden aangenomen dat de nationale wetgever bevoegd is gebleven om de reclame voor tabaksprodukten te regelen.

Ten aanzien van artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977

2.B.2. Sedert de wijziging ervan bij de wet van 23 maart 1989, die in werking is getreden op 5 november 1989, luidt artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten als volgt :

« In het belang van de volksgezondheid kan de Koning regels stellen en verbodsmaatregelen voorschrijven in verband met de reclame voor tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten evenals in verband met de reclame voor alcohol en alcoholhoudende dranken. »

De nationale wetgever is bevoegd gebleven om de reclame voor tabaksprodukten te regelen. Daaruit volgt dat artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 geen schending inhoudt van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Nu het de bedoeling van de wetgever is de volksgezondheid te vrijwaren, stelt artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 geen onderscheiden behandeling in die strijdig zou zijn met de regels inzake gelijkheid en niet-discriminatie. Het Hof ziet overigens niet in in welk opzicht de bepaling artikel 17 van de Grondwet zou schenden.

Ten aanzien van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982

2.B.3. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 28 november 1991 blijkt dat

de prejudiciële vraag geen betrekking heeft op het volledige decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging, maar enkel op artikel 13 van dat decreet.

Vóór de vernietiging ervan door het Arbitragehof luidde dat artikel 13 als volgt :

« Art. 13. De bepalingen van artikels 2 tot 6 van het koninklijk besluit van 5 maart 1980 betreffende de reclame voor tabak, voor tabakhoudende producten en voor gelijkaardige producten, gewijzigd door het koninklijk besluit van 22 september 1980 en van 21 januari 1982 hebben decreetswaarde. »

De artikelen 2 tot 6 van het in het artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 betreffende de strijd tegen nicotinevergiftiging beoogde koninklijk besluit luiden als volgt :

« Art. 2. Voor tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten is het verboden reclame te voeren :

- 1° in radio of televisie;
- 2° met luchtvaartuigen of vaartuigen;
- 3° onder de vorm van films, van diapositieven of van andere projecties in plaatsen, die toegankelijk zijn voor het publiek;
- 4° door aanplakking of borden behalve in de plaatsen waar de in dit besluit bedoelde produkten langs de normale weg in de handel worden gebracht;
- 5° met lichtreclames tenzij in of buiten de plaatsen waar de in dit besluit bedoelde produkten langs de normale weg in de handel worden gebracht;
- 6° door het uitdelen of het ten huize afleveren van afzonderlijke reclamefolders of zelfklevers;
- 7° door het mondeling openbaar aanprijzen;
- 8° door het gratis uitdelen van monsters tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten;
- 9° door het gebruiken van de merknaam of het merkteken van tabak, van produkten op basis van tabak of van soortgelijke produkten of door het gebruiken van enige andere figuur of vermelding die er mee in verband kan gebracht worden op andere gebruiksvoorwerpen dan die welke rechtstreeks met het tabaksverbruik te maken hebben;
- 10° in tijdschriften voor kinderen.

Art. 3. In reclame voor tabak, produkten op basis van tabak en soortgelijke produkten is het verboden :

- 1° gebruik te maken van de afbeelding van in leven zijnde personen met algemene bekendheid;
- 2° gebruik te maken van verklaringen of teksten betreffende een ander persoon dan de uitvinder van het procédé van fabricage van het desbetreffend produkt;
- 3° uittreksels uit wetenschappelijke teksten op te nemen;
- 4° gebruik te maken van teksten, die betrekking hebben op de hygiëne of de gezondheid;
- 5° prijsvragen uit te schrijven of wedstrijden of tombola's te organiseren;
- 6° meer dan een halve bladzijde in kranten of meer dan één bladzijde in tijdschriften te

gebruiken per merk.

Art. 4. § 1. Elke reclame voor sigaretten, sigaren, sigarillo's en rooktabak vermeldt, al naar de taal waarin de reclame wordt gevoerd :

' Tabak schaadt de gezondheid '.

' Le tabac nuit à la santé '.

' Tabak schädigt die Gesundheit '.

§ 2. De vermelding wordt aangebracht in duidelijke zichtbare, goed leesbare, zwarte lettertekens van tenminste corpus 8 op een witte grond. Zij mag niet verborgen, bedekt of onderbroken zijn door een andere vermelding of door een afbeelding.

§ 3. Dit artikel is niet van toepassing op lichtreclames en sportuitrustingen.

Art. 5. Overtredingen van dit besluit worden opgespoord, vervolgd en gestraft overeenkomstig de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten.

Art. 6. Dit besluit treedt in werking op de eerste dag van de zevende maand volgend op die gedurende welke het in het '*Belgisch Staatsblad*' is bekendgemaakt, met uitzondering van artikel 2, 4° dat op 1 januari 1982 in werking treedt. »

2.B.4. Bij arrest nr. 7/93 van 27 januari 1993 heeft het Hof artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 vernietigd. Krachtens artikel 9, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 hebben de door het Hof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*. Overigens heeft de vernietiging terugwerkende kracht.

Bijgevolg is de prejudiciële vraag zonder voorwerp geworden.

Om die redenen,

Het Hof

zegt voor recht

artikel 7, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, noch van de artikelen 6, *6bis* en 17 van de Grondwet;

beslist

de prejudiciële vraag betreffende artikel 13 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 2 december 1982 « relatif à la lutte contre le tabagisme » (betreffende de strijd tegen de nicotinevergiftiging) is zonder voorwerp geworden.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 4 maart 1993.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior